

Марешалъ, Анри — Maréchal, Henri — оперенъ компонистъ и музикаленъ писателъ, род. 22 ян. 1842 въ Парижъ, умр. 10 май 1924 с. т., ученикъ на Парижката консерватория, получилъ „Римската премия“, компониралъ оперитъ: „Любовниците на Катерина“, „Звездата“ и „Трабанската кръча“ — комически, „Дейдамия“ и „Календи“ — голѣми, една оратория, клавири нѣща, 4 транскрипции за пиано и чело (1932), хорове, „Испански поеми“ за пѣние и пиано (1932) и др. пѣсни; а сжщо писалъ: „Писма и спомени“ и др.

Марзопъ, Паулъ — Marsop, Paul — музикаленъ писателъ, род. 6 окт. 1856 въ Берлинъ, умр. 31 май 1925 въ Флоренция, ученикъ на Ерлихъ и Бюловъ, писалъ: „Единството на мисълта въ нѣмската музика“ (1885), „Ядката на Вагнеровия въпросъ“, „Защо е нужна реформираната сцена?“ (1907), „Музикални есета“, „Студии на единъ музикантъ“ (1903), „Социалното положение на германския оркестровъ музикантъ“ (1905), „Къмъ социализирането на музиката и музикантитѣ“ (1925), „Музикални сатири и гротески“ (1924) и др.

Марини, Биаджо — Marini, Biagio — единъ отъ първитѣ компонисти на камерна музика, род. въ Бреския, умр. 1660 въ Падуа, цигуларъ въ „Св. Марко“ въ Венеция, после въ Бреския, Парма и Хайделбергъ; компониралъ 4—6 гласна камерна музика, варирани композиции, камерна музика — 2 до 5 гласа, концерто терцо — за кам. музика, 2—5 гласни арии, мадригали и коранти ор. 3, мадригали и симфонии ор. 2, сонати и симфонии ор. 8, камерни и църковни сонати за 2—4 гласа, псалми, литании. М. е авторъ на най-старата солова соната за цигулка (въ „Affetti musicali“ ор. 1).

Маринковичъ, Йосифъ — компонистъ, род. 1851 въ Вранево (Банатъ), умр. 1931, свършилъ сръдно образование въ Сомборъ, а музикалиото — въ Прага (органъ) — 1881, ученикъ на Скухерски. Билъ е хормайсторъ на I-то Бѣлградско пѣвческо д-во — до 1887, а следъ това — такъвъ на академическото пѣвческо дружество „Обиличъ“, и учителъ по музика въ II мъжка гимназия. Повлиянъ отъ Корнелий Станковичъ, той черпи

своитѣ вдъхновения отъ народнитѣ пѣсни и характеристики. Пѣснитѣ му: „Стоянке“ и „Шано, душо, Шано“, „Отъ градъ на градъ“, ясно показватъ това. Не разнообразенъ въ хармонически смисълъ — въ композициитѣ му — въ народенъ духъ, съ чистъ езикъ и диалектична тематика, има полетъ и непосредна инвенция. Най-добри негови композиции (предимно вокални, които сгрѣватъ и днесъ младежътъ) сж: „Молитва“ и „Сърдита майка“ — за смѣсенъ хоръ и пиано, „Литнала зора“ — за смѣсенъ хоръ, „Юнашки зовъ“, „Боже, свѣтла зора“, „Пѣсень на сърдцето“ — за мъжки хоръ. Писалъ е и хоровъ (по Мокряницъ) и оригинална, църковна музика: Царю Небесни, Опѣло, „Херувимска“ (изъ Литургия) и „Тебе поемъ“, и оригиналната пѣсень, въ Шумановски тонъ, на текстъ по Воиславъ Иличъ: „Сразенъ отъ гръмъ“.

Марיותъ, Антуанъ — Mariotte, Antoine — оперенъ компонистъ, род. 11 дек. 1875 въ Авиньонъ, училъ въ „Скола конторумъ“ при д'Енди; до 1919 преподавателъ по пиано въ Лионската консерватория, а следъ това — директоръ на Орлеанското музикално училище, компониралъ: симфония, въ една часть, и оперитъ: „Саломе“ (1 актъ), „Стариятъ царъ“ (1 актъ), „Естеръ — израилска принцеса“ (3 акта), пѣсни и клавири творби.

Маркато, ит. marcato — подчертано, изтъкнато.

Маркевичъ, Игоръ — даровитъ руски компонистъ отъ най-младото поколение емигранти, род. 27 юли 1912 въ Киевъ, училъ при Надя Буланже и Виторио Риети въ Парижъ, 1929 Дягилевъ поставя единъ неговъ балетъ въ Лондонския „Covent Garden“, който ималъ много голѣми успѣхъ, и който е начало на неговата композиционна кариера. До сега е печаталъ: „Симфониета“ и „Концерто гросо“ — за оркестъръ, единъ концертъ за пиано и оркестъръ, една кантата за сопранъ-соло, мъжки хоръ и оркестъръ и др.

Маркези, Матилда — Marchesi, Matilde — родена Грауманъ, съпруга на Салваторе М. — видна гласова педагожка и пѣвица, род. 26 мартъ 1826 въ Франкфуртъ а/М., учила при